

בְּמוֹצָאֵי מְנוּחָה*

לעולם אין השלג נאה כבמוצאי שבת של חורף. למה השלג דומה בלילות אלו?—לנוצות כנפי ארזאים אשר שלחו על-פני חוצות. אין זאת כי אם מלאכי השרת וכו' את ישראל מעתרת כנפיהם הצחורות. מני רקיעים גנוזים ירד השלג ואפלוליותו של לילה מתבלבלת. עולמות נעלמים נחשפים ונתיבות נעלמים בדממה. והשלג יורד ונמתח על שבילים ודרכים עמומים ככסות נאה, שנפלה מן השמים לפני רגליהם של צדיקים, שיוצאים במוצאי שבת קודש לסיב בסעודתו של דוד המלך עליו השלום.

ובצרי הדרכים האכסניא עומדת, מעוטרת בחסדי הלילה. גנה נחפה ברצי שלג ורוי השבת מעטרין אותה, ועם מקדשי שביעי יושבים וממשיכים הארת השבת.

והעטמית הסיקה את התנור ונתחמם לב האושפיוין. האש התרוננה בתנור והבית נתמלא חמימות. נסתלקו רוחות הצנה והכל טוקף

---

* מתוך סיפור „הנדה“ שהתקינו המחבר כשביל הוצאה חדשה.

הסד ואור. ובעלת הבית נטלה עביט גדול והלכה לדייר הפרות, כדי להתירן מחלבן וליתן בלילן.

ואד יעלה מן השחת ומשבע הפרות השמנות, השוכבות על מצע תבן ומעלות גרה. נצנץ אור הנר, רפרפו בעיניהן ונודקפו משהו, משהו, הבליטו ראשיהן מתוך הגוף המסורבל וגעו.

כפפה עצמה בעלת האכסניא לפני כל פרה ופרה, קנחה דדיהן ומעכה במקום שמעכה. פתרו הפרות פיהן ולעסו, וחלבן שופע ונוול לתוך הכלי, עד שטפטפה המפה האחרונה על-גבי השחת המטואב.

ורבי אוריאל שהה כמה שחיות עד שהבדיל על הכוס, ובהתחזקות גדולה סאד שר הזמירות למוצאי שבת. אמרו עליו על רבי אוריאל: כל זמן שלא הבדיל, מפתחותיו של גיהנם בידו. ובהמלתו הגדולה על הרשעים, שהם ירודים בגיהנם לבו משתבר כמה שבירות ואינו יכול ליטול הכוס לידו עד שמתנוצץ עליו אור השבת. כיון שראה התנוצצות השבת, נטל את הכוס בידו והתחיל משורר בשמחה: הנה אל ישועתי אבטח ולא אפחד, והבדיל.

לאחרי ההבדלה התלקטו אליו הנלבבים והראה להם פנים שוחקים וצוה לנגן נגון יפה ולשמוח, שזכו להיות מזרע ישראל ולהתקרב להשי"ת ולצדיקי אמת, שטוליכין אותם בדרך האמת. וחזק אותם הרבה, וצוה להם שישמחו, לפי ששבוע חדש בא וצריכים התעוררות והתקרבות לשבת הבאה.

נתנברו אנשי המעשה והתחזקו ועוררו לבותיהם לשמחה. ועל-ידי השמחה המרומה נעתקו לפנימיות השמחה.

הדליקה בעלת הבית כמין קיסם וירדה עם שפחתה למרתף. מלאו סיגריהן תפוחי אדמה ועלו וישבו על שרפרפים נמוכים וקפלו רגליהן לאחוריהן וקלפום. תוכס שמו בסיר וקליפתם זרקו על המטלנית. להב סכיניהן מבריק, הנצב השחור סודעו, והן מתעטשות מריה המרתף שקלפו תפוחי האדמה. עשתה העטמית כרמות שתי וערב על לבה ורקקה, ובעלת הבית, להבדיל, אמרה: לישועתך קייתי ה'! ושכשכו תפוחי האדמה במים ובוקו עליהם מלח ושפתו את הקרירה בתנור. ועד שיתבשלו נתעסקה בעלת הבית בעשית הבורש"ט.

בחשה את הבורש"ט האדום והשמן. ופניה מבהיקות סאדטימותו של התבשיל, והיא משלבת ידיה בנחת, ועיניה משופעות על הבורש"ט, שראוי לעלות אפילו על שלחן מלכים.

באותה שעה נצנצה מחשבה טובה בלבה, נטלה כמה תפוחי אדמה, והדיחתם יפה יפה, וזרקתם, כשהם בקליפתם לתוך הרתחין, והגדילה המרורה בשביל שיתבשלו מהרה. הוסיפו והרתחו, ונתבשלו, נתערטלו מעטופיהם ובקשו לקפוץ מן הסיר. הפכה הקרירה על פיה ושפכה את המים וצברה אותם לתוך קערה ורמזה לבעלה, שהכל מוכן ועומד לסעודה.

בא בעל הבית ונטל את הקערה, הקריבה לפני השלחן, אשר שם ישבו הנלבבים, ועד שקלפו את תפוחי האדמה הביא את הבורש"ט. נתנו ידיהם ליהנות מסעודת מלוח מלכה ולהנות את העצם לזו, שאין לה הנאה אלא מסעודה זו.